

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1035589/10

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יוסף יגודה – אב"ד, הרב ישראל דב רוזנטל, הרב סיני לוי

התובע: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר משה מיטלמן)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יוסי הרשקוביץ)

הנדון: דמי שימוש באישה שמתגוררת בדירת הצדדים עם ילדים משותפים

פסק דין

רקע והליכים

בפנינו טענות הצדדים בנוגע לחיוב דמי שימוש עבור תקופת המגורים של האם והבנות עד למכירתה.

הצדדים חלוקים בשתי נקודות עיקריות – המועד ממנו יש מקום לדון האם לחייב בדמי שימוש, וכיצד יש לחשבם בשעה שחמש בנות האיש התגוררו עם האישה בבית המשותף.

הבית היה רשום על שם שני הצדדים.

נציין שכבר בדיון הראשון ועוד טרם הגירושין, טען האיש כי על האישה לעבור למגורים בבית מתאים לצרכים של הבנות אך בעלות נמוכה יותר, ולא בבית יוקרה כפי שהיו גרים. המחלוקת באותה עת נסבה אף בנוגע לשאלה האם יש לחייב בדמי מדור הילדות בהתאם לעלויות המדור בשכונה החרדית בכרמיאל, או בהתאם לעלויות המדור בשכונה הכללית בה גרו הצדדים עד לפירוד ביניהם.

הצדדים הופיעו בפני בית הדין לראשונה במסגרת תיק למזונות, בתאריך י"ט בתמוז תשע"ה (06.07.2015). הבעל עזב את בית המגורים כמה חודשים קודם לכן, ובדיון הביע הבעל עמדתו שהוא מבקש להתגרש, אך האישה ביקשה שלום בית. בדיון מתאריך כ"א בסיון תשע"ו (27.06.2016) כבר ברור היה שפני הצדדים לגירושין, אלא שהם מנהלים משא ומתן על פרטי ההסכמות.

הצדדים התגרשו בתאריך ב' במרחשוון תשע"ז (03.11.2016).

בסופו של תהליך, רכש האיש את חלק האישה בדירה, והסכם המכר אושר בתאריך ט' בתמוז תשע"ז (03.07.2017). על פי האמור בהסכם המכר, הדירה עברה לרשות האיש 6 חודשים לאחר אישורו של ההסכם.

במסגרת הבקשה לאישור ההסכם, השאירו הצדדים לבית הדין את ההכרעה בסוגיית דמי השימוש כנגד חיוב דמי המדור. הצדדים סיכמו טענותיהם, ובהמשך לכך ניתנת החלטה זו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תמצית טענות ותביעות האיש

האישה לא עזבה את דירת המגורים היקרה משיקולים שלה, למרות דרישת האיש. שווי דמי השימוש בדירה המשותפת 4,000 ש"ח. מחצית הדירה בבעלות האיש, לפיכך שווי השימוש של האישה ברכוש האיש - 2,000 ש"ח בחודש.

ניתן היה לשכור דירה לאם ולחמש הבנות בעלות של 2,200 ש"ח בשכונה החרדית. חובת תשלום המדור של האיש לטובת בנותיו. 40% מסך של 2,200 ש"ח, ובסך הכל 880 ש"ח.

מועד תחילת החיוב - בנדון דידן יש לחייב את האישה החל מחודש יולי 2015, אז עמד האיש לראשונה בפני בית הדין והבהיר את חוסר יכולתו לגור עם האישה.

האיש תומך טענתו בפסק דין של בית הדין דנן, אשר קבע כי החל מ-12 חודש לאחר שהגישה האישה תביעת גירושין בטענה למאיסות, הפסיד האיש זכותו בנכסי מלוג של האישה.

הבעל דנן עמד בפני בית הדין והסביר כי אינו יכול לחיות עם אשתו בטענת מאיס עלי, ובכגון זה אין צריך להמתין י"ב חודש.

תמצית טענות האישה

מועד תחילת החיוב - אין מקום לתבוע דבר קודם ההחלטה על פירוק השיתוף בדירה. יש בכך אף הרחבת הטענה מעבר למוסכם על ידי הצדדים.

אף ממועד ההחלטה על פירוק השיתוף ועד הגירושין בפועל, מוטלת על האיש חובת מדור האישה, ואין כל מקום לטענות בנושא זה, כל עוד לא נפסק כי האישה אינה זכאית למדור.

עבור חמש בנות לא די בחיוב של 40% מעלות המדור שלהן ושל אמן, ושיש לחייב את האב לכל הפחות ב - 60% מעלות המדור.

עלות מגורים בשווי של 2,200 ש"ח לא הוכחה על ידי האיש, וממילא אין לגזור ממנה את חלק האב.

לא ניתן לתבוע דמי שימוש בהערכה של 4,000 ש"ח ולטעון שחייבים במדור על בסיס נמוך יותר, שעה שבפועל, עשו הבנות והאם שימוש באותו בית.

האם שילמה משכנתא עד לחודש 12.2017 ולא ניתן לחייבה גם במשכנתא עבור חלקה, וגם בדמי שימוש עבור חלק האיש.

העיכוב במכר הדירה נבע מהתנהלות האיש.

השווי של 4,000 ש"ח כדמי שכירות לדירה אינו נכון, כיוון שכפי שכתב האיש, מצבה של הדירה היה ככי רע והיה דרוש שיפוץ נרחב.

דיון והכרעה

משכנתא ודמי שימוש

ראשית יש לדחות את טענת האישה שאין לחייבה בדמי שימוש בנוסף לדמי משכנתא. דמי משכנתא שולמו עבור חלקה בדירה, ואת תמורתן קיבלה בסופו של יום במכירת הדירה. לעומת זאת, דמי השימוש נידונים בנוגע לשימוש בחלקו של האיש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

המועד ממנו יש מקום לחייב בדמי שימוש

לטענת האישי, יש לחייב בדמי שימוש עוד טרם גירושי הצדדים.

נבחר תחילה את יסודות החיוב לדמי שימוש בנכס משותף, ומה המצב בו יש לחייב בדמי שימוש.

ב"כ האישי, הפנה לפסק דין שניתן על ידי הרכב דנן, בתיק 901548/4.

נציין עוד פסקי דין מרכזיים בנושא זה: פסק דין בתיק 557662/7, בית הדין חיפה בהשתתפות אב"ד דנן, פס"ד של הרה"ג אוריאל לביא בספרו עטרת דבורה ח"ב חלק חו"מ סי' ל"ג.

מספר עקרונות ברורים עולים מפסקי הדין:

א. עזיבת הבית על ידי אחד מבני הזוג, כשלעצמה, אינה מחייבת את השני בדמי שימוש ראויים. הנימוק הוא שכל שותף רשאי לומר "בשלי אני משתמש", והוא אינו מונע שימוש מן הצד השני.

ב. תביעה לפירוק השיתוף, כאשר היא מתקבלת, יוצרת חיוב לחלוקת הרכוש המשותף, ואם אחד הצדדים עושה שימוש בלעדי, עליו לשלם. לפיכך, יש באופן עקרוני מקום לחייב את בן הזוג הגר בדירה לשלם לבן הזוג שאינו גר בה.

ג. למרות האמור לעיל, ישנם חיובים הדדיים בין בני הזוג אשר עשויים למנוע את הזכות לתביעת דמי שימוש אף לאחר קבלת תביעה לפירוק השיתוף.

ד. כל עוד האישי חייב לאישה במדור, לא יזכה לדמי שימוש ממנה אף אם היא מתגוררת לבדה.

ה. מצד שני, כאשר האיש גר לבדו, לא יחויב בדמי שימוש כל עוד הוא זכאי לפירות נכסי מלוג של האישה.

ו. לפיכך, כל עוד הצדדים לא התגרשו, נוסף על הקביעה לפירוק השיתוף צריך האישי התובע להוכיח הפסד האישה מזונותיה, ואישה התובעת צריכה להוכיח כי הבעל הפסיד את זכותו לפירות נכסי מלוג.

הבדל עקרוני נוסף בין מדור הילדים למדור האישה הוא שלגבי האישה, הדין הוא שעולה עמו (ראו שו"ע אבן העזר סי' ע' סעיף ג'). לפיכך, אין להוריד את רמת המגורים של האישה כל עוד יש חיוב מזונות. בשונה מכך, חיוב מדור הילדים שהוא חלק מדין מזונותיהם, הוא חיוב למדור בסיסי. וכפי שכתב הבית שמואל (סי' ע"א סק"א): "ואין זנין אותן לפי עשרו כמו שכתוב בסימן ע"ג לענין כסות." אומנם, יש לציין שאין מדובר על חיוב בסיסי מצומצם, אלא כבינוני שבעיר (ראו בסוגית חיוב כבינוני, בפסק דינו של הרה"ג אריאל אדרי בפד"ר 832329/4, פורסם באתרים המשפטיים).

בנדון דידן, אומנם טוען האישי כי הייתה האישה מאוסה עליו לחלוטין. אין בדברים אלו כדי להפסיד את האישה מזונותיה, ובכלל מזונותיה - מדורה. לא התקיים דיון הוכחות בו הוכחה הטענה למאיסות שיש בכך כדי לגרור חיוב גירושין, ובוודאי שלא נקבע חיוב גירושין ופטור הבעל ממזונות האישה.

נוסיף על האמור - אכן כבר כחצי שנה טרם הגירושין, דרש הבעל בפני בית הדין כי האישה והבנות יעברו למגורים זולים יותר, בשכונה החרדית ובדירה בגודל המתאים לצרכים, ויעזבו את הדירה המשותפת אשר תנאיה משופרים מעבר לחובתו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יש לדחות טענה זו, לאור העובדה כי בנוגע לחיוב מזונות האישה, הדין הוא כאמור, ש"עולה עמו ואינה יורדת עמו", לפיכך נראה שכל עוד יש חיוב מזונות, אין הצדקה להוריד מרמת החיים שהייתה נהוגה על ידי הצדדים במשך שנים.

לסיכום, לאור חיובו של האיש במדורה של האישה, אין מקום לזכותו בדמי שימוש קודם לגירושין.

חיוב דמי שימוש לאחר הגירושין כשיש חיוב מדור הילדים

ככלל, לאחר גירושין בן זוג שעשה שימוש בבית המשותף צריך לשלם לצד השני דמי שימוש ראויים, שכן הוא עושה שימוש ברכוש חברו, בשעה שכבר אינו יכול לומר "בשלי אני משתמש ובוא והשתמש בשלך", שהרי שימושו מונע מזולתו להשתמש, שהרי אחר הגירושין אינם יכולים לדור יחדיו. השאלה העולה היא כיצד יש לשקלל חיוב זה, כאשר הוא בא בכפיפה אחת עם חיובו של האב במזונות ומדור ילדיו הגרים עם האם. בנדון דידן, יש לצדדים חמישה ילדים.

נציין לשני פסקי הדין הדנים ביחס בין החיובים: בבית הדין הרבני בנתניה תיק 293094/16 סבורים הרה"ג מיכאל עמוס והרה"ג שניאור פרדס שבאופן עקרוני מדור הילדים הוא חיוב של האב, ויש להפחית חיוב זה מדמי השימוש הראויים. הרה"ג אריאל ינאי סבר שהשימוש שעושים הילדים בבית המגורים המשותף הוא שימוש של האם, אשר מכניסה את הילדים לביתה - כנגד זה היא זכאית לתשלומי מדור, אך מהותית זהו שימוש שלה. הנדון שם היה כאשר חיוב המזונות ובכלל זה דמי המדור נדונו בבית המשפט, ורק דמי השימוש נדונו בפני בית הדין. כך או כך, חייבו את האם בדמי שימוש חלקיים עבור חלק האב. שם היו שני ילדים, ולפיכך סבר בית הדין שיש לחייבה בשליש משווי דמי השימוש של מחצית האב.

בפסק דין בבית הדין הרבני באשקלון, בתיק 929483/2 בהרכב הרה"ג אהרן כץ אב"ד, הרה"ג ישי בוכריס והרה"ג אליהו אריאל אדרי, דעת המיעוט היא כי יש לחייב בדמי שימוש את האם עבור הפער שבין שווי דמי השימוש בחלק האיש לבין חובתו בדמי מדור. לדעת הרוב באותו מקרה יש לומר כי "מעתה לא שייך לדון בעניין דמי שימוש כלל במקרה זה, שהרי הדירה הינה משותפת לשני הצדדים, האם מתגוררת בחלקה ואילו הילדים מתגוררים בחלק האב.", אומנם יש לציין כי שם דעת הרוב הסתמכה על הטענה כי נקבע בהחלטה קודמת שהשימוש במחצית האב והוצאות מחצית הבית יהיו דמי המדור.

כיצד יחושבו דמי מדור הילדים?

טרם הכרעה בנדון דידן, נבקש לברר שאלה מצויה אחרת - כיצד נכון לחשב דמי מדור הילדים, במצב השכיח בו האישה והילדים גרים בדירה אחת אותה שוכרת האישה. איזה חלק מעלות שכר הדירה על האב לשלם. ידועים הכללים הנהוגים בבתי המשפט ואף פעמים רבות בבית הדין, והוא לחייב אחוז משתנה מעלות שכר הדירה לפי כמות הילדים: 30% עבור ילד אחד, 40% עבור שני ילדים, ו-50% עבור שלושה ילדים ומעלה.

על מנת לבחון את הדברים, נתייחס כדוגמה למצב בנדון דידן, בו היו בתקופה הנזכרת 5 ילדים שגרו לצד האם. ניתן לטעון כי האב חייב בדיוור לחמשת הילדים, אף בהתעלם מקיומה של האם. למגורי חמישה ילדים, נדרשת דירה של 2 חדרי שינה וחדר מגורים. עלותה דרך משל (וכן כך שאר המספרים דלהלן, ניתנים כדוגמה בעלמא) הוא כ- 2,000 ש"ח. לצורך הוספת מקום למגורי האם, המגורים הנדרשים הם דירת 4 חדרים, ועלות השכירות היא 2,800 ש"ח. נמצא, כי העלות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

המיוחדת עבור האם היא 800 ש"ח. לפי זה, על האב לשלם 2,000 ש"ח דמי מדור הילדים והאם תשלם 800 ש"ח.

נקודת מבט שונה היא כי האם שוכרת בכל מקרה דירה. העלות עבורה, לדירה בסיסית היא 1,500 ש"ח, לדירת 2.5 חדרים. כיוון שיש לה 5 ילדים, היא שוכרת דירה בת 4 חדרים ומשלמת 2,800 ש"ח. לפיכך, התוספת בעבור הילדים היא רק של 1,300 ש"ח ורק סכום זה ישלם האב. דרך חישוב זו, עשויה להתאים לכאורה לגישתו של הרה"ג אריאל ינאי, לפיו האחריות על מדור הילדים מוטל על האם ומגורי הילדים מהווים שימוש של האם בדירה, לפיכך יש לשלם לה כדמי מדור רק את העלויות הנוספות מעבר לעלויות שלה.

גישה שלישית היא כי אומנם יש עלויות מיוחדות שנובעות משימוש האם, ועלויות מיוחדות הנובעות משימוש הילדים, ובנוסף ישנן עלויות בהן בפועל נהנים במשותף. עבור עלויות שנייחס למגורי הילדים יחויב האב, עבור עלויות שנייחס לאם, נחייב את האם בלבד, ובעלויות משותפות יש לחלק. אומנם, יש מקום לומר, שאף שיש לחלק את העלויות המשותפות, לא תמיד החלוקה תהיה בשווה, וזאת משום ששימושו של הבוגר רחב יותר משימושי הקטנים.

אנו נוטים לקבל את האפשרות האחרונה, אשר מבטאת הן את העלויות המיוחדות הנובעות מריבוי המתגוררים, והן את ההנאה והרווח מן המגורים המשותפים של הורה עם ילדיו. כאשר שוכרת אם דירת מגורים עבורה ועבור ילדיה, אכן לפי מספר הילדים יגדל חלקו של האב בתשלום שכירות הדירה, אך חלקה של האם יוותר משמעותי.

לצד האמור אנו סבורים שבאופן עקרוני לאב אחריות על מדור הילדים כחייב בפני עצמו. כך שניתן לומר, שבהתאם לדוגמאות לעיל, חובתו העקרונית היא לסך של 2,000 ש"ח. אך באופן מעשי, כאשר שוכרת האם דירה ומשכנת בה אף את ילדיה, מרוויח האב מכך שיש נהנה נוסף עם הילדים בדירה - האם, אשר תשתתף בחלק מן העלויות של האב.

דמי שימוש בנדון דידן

נפנה כעת לנדון דידן. טענת האיש היא כי האם גרה במגורים עם הילדות מעבר לרמת החיים בה חייב האב. מתוך הנחה שכפי שטוען האב, שווי שכירות הדירה המשותפת, עמד על 4,000 ש"ח, הרי שהשקעת האב במדור המשפחה כבעלים על מחצית הדירה עמדה על סך של 2,000 ש"ח. יש לציין כי אף האם השקיעה באותה תקופה במדור המשפחה סך של 2,000 ש"ח בהעמדת חלקה בדירה הגדולה לטובת הילדות. דהיינו, אף אם לא נקבל את האמירה שהאישה השתמשה בחלקה והבנות עשו שימוש בחלק האב, עדיין נכון לומר גם כי כשם שהאם השתמשה בחלק אב, כך בנותיו של האב השתמשו בחלק האם.

נציין שתי הנחות עובדתיות - אם היינו באים לשכור דירה רק עבור הבנות, עלותה לא היתה פחותה מ- 2,000 ש"ח. ולצד זאת, צודק האב שבאופן תיאורטי היה ביכולת האם לעקור את הילדות מביתן ולעבור למגורים אחרים. הצדדים התנהלו ללא שיתוף פעולה, וכל צד מאשים את הצד שכנגד על הימשכות הליכי המכירה עד להסכמה על רכישת האב את הדירה. בכגון זה, ועד למכירת הדירה, לא ברור כלל כי מוטל על האישה לעזוב את הדירה תוך כדי הליך הגירושין ובסמוך לו וכל זאת על מנת לצמצם את חיוב האב במדור. כמו כן, לא ברור שיש הגיון כלכלי לפנות דירת מגורים, כאשר לא ברור מי הרוכש ולא ברור כי יש שוכר לתקופת הביניים.

לפיכך, במצב עובדתי בו האם עדיין מתגוררת עם הבנות כתקופת ביניים, נראה שאין להשית עליה דמי שימוש ראויים מלאים על השימוש התיאורטי בחלק האב. נוסף עוד שבאותה מציאות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

של הליך גירושין שלא התנהל על מי מנוחות בשלום וברעות, טובת הבנות הייתה, מן הסתם, צמצום השינויים. כאמור, הבסיס הוא שהאב חייב במגורי הילדים כפי שהם בפני עצמם. אלא, שכאשר מתגוררת האם עם הילדים בדירה שהיא שוכרת עבור עצמה ועבורם, האב מרוויח מכך שאף האם שוכרת עם הילדים את הדירה.

לצד זאת, יש שיקול מחמתו יש לחייב את האם בדמי שימוש חלקיים. בסופו של דבר נהנתה האם ממגורים ברחבות, מעבר לזכויות שלה.

אף כאשר אדם נהנה באופן "כפוי", עליו לשלם את דמי ההנאה. מקור הדברים במשנה במסכת בבא קמא, ובשו"ע חו"מ (סי' שצד סעיף א'):

"בהמה שהוחלקה באבן או במימי רגלים, ונפלה לגנה ונחבטה על גבי פירות וירקות, או שאכלה, משלם מה שנהנית, אפילו הלכה מערוגה לערוגה, ואפילו נשארה שם כל היום כולו, אינו משלם אלא מה שנהנית. ומה הנאה יש לה בחבטה, שהרי מצאה מקום רך ולא נתרסקו איבריה."

דוגמה נוספת להנאה שבאה שלא מכח רצון להתחייב בחיוב כספי, מצאנו לגבי יורשים שעשו שימוש בפרה אשר חשבו כי היא של אביהם, אך התברר למפרע כי היא שאולה. וכך נפסק בשולחן ערוך חושן משפט (סי' שמא סעיף ב'):

"חשבו שהיא של אביהם, וטבחוה ואכלוה, משלמים דמי בשר בזול, שהוא שני שלישים."

ומבואר בסמ"ע (ס"ק י') מדוע משלמים תשלום חלקי בלבד:

"דיכולין לומר אם ידענו שאינה של אבינו לא היינו אוכלים בשר, אבל שני שלישים משלמין, שכן דרך בני אדם לקנות בשר בזול ולאכול אף אם בלא"ה לא היו אוכלין בשר."

דהיינו, כאשר יש הנאה שבאה לאדם שלא בבחירתו, עליו לשלם את הסכום אשר יש להניח שהיה מוכן לשלם אף אם לכתחילה לא היה בוחר לרכוש את ההנאה המסוימת במחיר הנהוג שלה. הסכום של "שני שלישים" אינו גזירת הכתוב, אלא הערכה בנוגע לאכילת בשר שאינו צורך חיוני, ובכל מקרה נראה שיש לבחון את היחס בין המחיר המלא להנאה בהתאם לנסיבות. כמו כן, כשם שהאם נהנתה מרמת חיים שאין לה זכות לדרוש, כך גם נהנו הילדים, ולפיכך החובה לשאת באחריות לרמת החיים שמעבר למחויב אינה רק על האם. לפיכך, בנדון דידן אנו קובעים סכום נמוך משני שלישים.

בנדון דידן, ההנאה לה זכתה האם היא שימוש בדירה מרווחת.

לסיכום, בתקופה שמיום הגירושין, ועד יום אישור הסכם, אנו סבורים שיש לחייב את האם בתשלום מתון כדין "נהנה שלא ברצונו". אנו מחייבים את האם עבור תקופה זו סך של 200 ש"ח לחודש.

שונה היא התקופה שמחתימת הסכם המכר ועד העזיבה. בהסכם המכר הוסכם, באופן חריג מן הרגיל, כי האם תוכל לשהות עם הבנות תקופה של עוד 6 חודשים עד למסירת הנכס לידיה של האב, הקונה. זו תקופה ארוכה מהרגיל, ובייחוד לאחר שכבר חלפה כשנה מאז דרישת האב לפנות את הדירה וכשמונה חודשים מאז הגירושין. הצדדים הסכימו כי בית הדין יכריע בסוגיית דמי השימוש עבור תקופה זו. אנו סבורים שבשלב זה כבר רשאי היה האב לדרוש שלא לקיים את חובת המדור שלו בחלק הדירה שבבעלותו. האב היה גם רשאי עקרונית לדרוש בשלב זה פינוי מיידי או קרוב לכך. אלא שהסכים להשתהות עד לאחר 6 חודשים בכפוף לכך שבית הדין ידון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בדמי השימוש, וכך הוסכם גם על ידי האישה. משעה זו בוודאי שהאם נהנית מן השימוש בדירה באופן רצוני ובחירי, וזו הנאה שנלקחת על מנת שייקבע התשלום הראוי.

בטענות הצדדים, נקודת המבט העיקרית שהצדדים ביקשו להתבונן בה היא חיוב בדמי שימוש מלאים, והפחתת הסכום שיש לחייב בו את האב בדמי מדור במדור חלופי. אלא, שהמחלוקת העיקרית בין הצדדים היא מהו שווי השימוש, מה היו החלופות, ומהו האחוז שיש להטיל על האב. מעצם העובדה שזו התמונה העיקרית המוצגת על ידי שני הצדדים, הרי שיש לקבוע שזו הנוסחה הבסיסית לקביעת דמי השכירות לשימוש האישה בחלק האיש (נציין עם זאת שניתן היה לקבוע את היקף ההנאה גם בתחשיבים אחרים).

לא ניתן לקבוע באופן וודאי את השווי של כל אחד מן הרכיבים. אנו מקבלים את עמדת האיש שיש לשום לפי המחיר של שכירות בשכונה חרדית. לאור טענות הצדדים במהלך הדיונים, אנו סבורים שיש להעמיד את מחיר השכירות החלופית על סך של 2,500 ש"ח.

בהתאם לגישה השלישית לעיל, ומתוך הנחה ששני חדרים משמשים את הילדים, חדר אחד את האם, ובשאר חלקי הבית עושים שימוש במשותף - יש להעמיד את חלק הילדים בשימוש בבית על כ- 60%. לאור האמור, חובת האב במדור עומדת על 1,500 ש"ח לחודש.

את דמי השימוש בחלק האיש בדירת המגורים יש להעמיד על 2,000 ש"ח.

לסיכום - יש לחייב את האישה בתשלום חלקי עבור החודשים 6.2017-11.2016 בסך של 200 ש"ח לחודש ובסך הכל עבור 8 חודשים - 1,600 ש"ח.

עבור 6 חודשים מיום החתימה על ההסכם ועד מסירת החזקה, אנו מחייבים את האם בדמי שימוש בשיעור של 500 ש"ח לחודש, ובסך הכל בסך של 3,000 ש"ח.

החלטה

על האישה לשלם לאיש סך של 4,600 ש"ח דמי שימוש עבור מגוריה בדירה החל ממועד הגירושין ועד מסירת החזקה.

ניתן לפרסם בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ל' בסיון התשע"ח (13.06.2018).

הרב סיני לוי

הרב ישראל דב רוזנטל

הרב יוסף יגודה - אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה